



Arrest

nr. 43 701 van 21 mei 2010
in de zaak RvV X / IV
zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 mei 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van de beslissing van 17 mei 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier in beide zaken.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 mei 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BUCHLER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker vraagt om beide beroepen samen te voegen.

Het is aangewezen om beide beroepen, waartegen hetzelfde moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd, wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Verzoeker dient op 14 januari 2010 een asielaanvraag in.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij op 20 december 2007 in Polen, op 31 januari 2008 in Frankrijk en op 17 juli 2009 nogmaals in Polen asiel heeft gevraagd.

Op 4 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan Polen op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 5 februari 2010 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 14/01/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 25/05/1984.

Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 28/01/2010 verklaart betrokkene dat hij in augustus 2007 uit Malgobek vertrok en via Wit-Rusland naar Polen reisde waar hij op 20/12/2007 zou zijn aangekomen. Uit het Eurodacverslag van 14/01/2010 blijkt dat betrokkene op 20/12/2007 een asielaanvraag indiende te Polen. Betrokkene verklaart dat hij op 13/01/2008 uit Polen vertrok richting Frankrijk waar hij de dag nadien zou zijn aangekomen. Uit het bovenvermeld Eurodacverslag blijkt dat betrokkene op 31/01/2008 asiel vroeg te Frankrijk. Betrokkene verklaart dat hij in maart 2008 door de Franse autoriteiten gerepatriëerd werd naar Polen. Betrokkene zou dan tot 12/01/2010 in Polen verbleven hebben en vervolgens rechtstreeks naar België zijn gekomen waar hij op 13/01/2010 zou zijn aangekomen en er de dag nadien asiel aanvraag op de dienst Vreemdelingenzaken. Uit reeds vermeld Eurodacverslag blijkt eveneens dat betrokkene op 17/07/2009 nogmaals asiel had gevraagd in Polen.

Op 04/02/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 08/02/2010 weten dat de betrokkene op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 wordt teruggenomen. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een

asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt betrokkene dat hij in gevaar is in zijn land en dat hem in Polen gezegd werd dat hij in België terecht kon voor zijn medische problemen. Betrokkene zou immers lijden onder posttraumatische stress. Betrokkene diende hiervoor op **22/03/2010** een **aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet**. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd **ongegrond verklaard op 17/05/2010**. In een schrijven van 22/03/2010 gericht aan onze diensten vraagt Meester Büchler, raadsman van betrokkene, om gebruik te maken van art 15.2 (humanitaire clause) en van art 3.2 (sovereiniteitsclause) van de Dublin-Verordening, mede omwille van de medische conditie van betrokkene. Echter art. 15.2 wijst op hereniging met een familielid indien betrokkene afhankelijk is van de hulp van dit familielid. Betrokkene verklaart echter dat hij geen familie heeft in België, noch elders in Europa. De behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op grond van art 15 of van art 7 is derhalve niet aan de orde.

Wat betreft de medische situatie waar Meester Büchler naar verwijst (betrokkene zou Polen hebben verlaten omdat hij er niet de nodige medicatie genoot) en die ze ondersteunt met een aantal rapporten, brieven en cases die betrekking hebben op de opvang en medische verzorging van asielzoekers in Polen, dient te worden gewezen op de beslissing die genomen werd inzake de aanvraag tot regularisatie op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet. In deze beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen medische reden is voor betrokkene om in België te blijven vermits er geen gevaar is voor het leven en nodige medicatie en opvolging beschikbaar zijn in Polen. Er wordt ook op gewezen op het feit dat asielzoekers er volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is dus ook geen enkele aanwijzing dat een terugkeer naar Polen een inbreuk inhoudt op art 3 EVRM. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, hoewel Meester Büchler in haar schrijven vermeldt dat betrokkene Polen heeft verlaten omdat hij er geen adequate medische verzorging zou genieten, betrokken tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken, een andere reden opgeeft waarom hij Polen heeft verlaten. Betrokkene verklaarde toen immers dat iemand uit zijn stad bloedwraak ging nemen op hem en dat hij daarom Polen moest verlaten. Het feit dat betrokkene twee totaal verschillende redenen opgeeft omtrent zijn vertrek uit Polen is op zijn minst merkwaardig te noemen. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd voelt, dient hij zich te richten tot de bevoegde Poolse instanties. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting zijn ondernomen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343** en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)”

Verzoeker dient op 18 maart 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in.

Na het advies van de arts-attaché op 12 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 17 mei 2010 een beslissing waarbij het verzoek ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek **ontvankelijk** doch **ongegrond** is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkenen te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Uit het medisch verslag van 12/05/2010 (zie gesloten omslag) van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat er geen medische reden is voor de patiënt om in België te blijven vermits er geen gevaar is voor het leven en de nodige medicatie en opvolging beschikbaar zijn in Polen, het land van verwijzing. Bijgevolg stelt zich nog de vraag naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van verwijzing. Uit onze informatie, in het administratief dossier, blijkt dat asielzoekers in Polen alhoewel ze in opvangcentra dienen te verblijven, wel volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services – Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).

We kunnen concluderen dat gezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn derhalve niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.1. Met toepassing van de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, §1 PR RvV kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens hem voortvloeit uit beide

bestreden beslissingen als volgt:

“Artikel 39/82§2 luidt dat:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. ”

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten akte verantwoorden werden hierboven uiteengezet.

Verzoeker zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (Rvst 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is voldoende (Rvst, 100.400 van 26 oktober 2001).

Indien verzoeker moeten terugkeren naar Polen zal hij een moeilijk te herstellen nadeel oplopen door het gebrek aan medisch verzorging,

Er is geen enkele garantie dat eerste verzoeker ook effectief toegang zal hebben tot de gezondheidszorg in Polen.

Uit verschillende rapporten over de situatie van asielzoekers in Polen blijkt dat hoewel in theorie asielzoekers recht hebben op gratis medische verzorging, in de praktijk deze vaak omwille van een gebrek aan financiële middelen niet effectief beschikbaar is.

Dit is trouwens ook hetgeen verzoeker in het verleden ondervond in Polen en de reden waarom hij naar België is gekomen (stuk 10).

Verzoeker krijgt sinds zijn aankomst in Belgische een aangepaste medische verzorging waardoor zijn medische toestand zichtbaar verbeterd en gestabiliseerd is.

Hij is momenteel in België in behandeling bij zowel een neuropsychiater als een psychotherapeute.

Er werden hem 6 verschillende medicijnen voorgeschreven.

Op datum van 25/05/2010 heeft hij normaal gezien een bijkomende afspraak met zijn psychiater.

Op datum van 19/05/2010 zou hij normaal gezien een afspraak hebben met zijn psychotherapeute.

Indien verzoeker zal worden teruggezonden 2al deze medische behandeling voor een onbepaalde periode onderbroken moeten worden.

Het stopzetten van deze medische verzorging kan zware gevolgen hebben voor de gezondheid en fysieke integriteit van verzoeker.

De gevolgen zonder een adequate behandeling zijn volgens Dr.GLORIEUX nefast. Dit is ook wat de ambtenaar-geneesheer bevestigt in zijn advies.

Bovendien is deze onzekere verblijfssituatie en de aanhouding in een gesloten centrum zeer stresserend voor verzoeker wat zijn gezondheid uiteraard niet ten goede komt.

Er kan niet worden betwist dat een stopzetting of een onderbreking ernstige gevolgen kan hebben op de fragiele mentale gezondheid van verzoeker en de uitwijzing van verzoeker een ernstige schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM waarbij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou ontstaan.

Bijgevolg is dit risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel niet louter hypothetisch.

De bovenvermelde rapporten bevatten concrete gegevens die toelaten te stellen dat gelet op de medische situatie van verzoeker de risico's op niet-correcte verzorging zeer reëel zijn.

Verzoeker toont bijgevolg concreet het moeilijk te herstellen nadeel aan.

Het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel wordt aldus bewezen zodat wordt voldaan aan al de cumulatieve voorwaarden tot schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissingen in de zin van artikel 39/82 van de Wet van 15/12/1980 voornoemd.”

Verder brengt verzoeker geen enkele informatie bij, laat staan dat hij aantoont dat Polen de internationaalrechtelijke en gemeenschaprechtelijke normen inzake personen die bescherming behoeven, niet zou naleven. Dit geldt in het bijzonder ook voor wat betreft artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft zich voor zijn beoordeling gesteund op het gemotiveerd advies van de arts- attaché van 12 mei 2010. De Raad stelt vast dat dr. H. Glorieux in zijn medische verslagen van 3 en 11 februari 2010, die door deze arts-attaché in zijn oordeelsvorming betrokken werden, wijst op een onmogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst, dit is Ingoesjetië, omdat daar het ziektebeeld is ontstaan en omdat er geen adequate behandeling is, daar waar hij zich omtrent Polen, dat te dezen relevant is, zich louter op verzoekers verklaringen steunt om te stellen dat verzoeker er weggestuurd werd en dat hem alle therapeutische hulp geweigerd werd. Dit is overigens in tegenspraak met verzoekers eerste verklaring Polen te hebben verlaten uit vrees voor bloedwraak.

Verweerder mocht zich aldus terecht steunen op het besluit van de arts-attaché dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van overname, dit is Polen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zijn gezondheidstoestand negatief zou kunnen beïnvloeden of een overdracht zou verhinderen net zomin dat hij de onmogelijkheid van een medische behandeling in Polen aantoont.

Verzoeker legt ter terechtzitting een fotokopie neer van een verklaring van een medewerkster van Fedasil. Aan een gemakkelijk te vervalsen fotokopie kan evenwel geen bewijswaarde worden toegekend.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. RvV 54 265 / IV en RvV 54 266 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. N. VERMANDER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

F. HOFFER.